

Sude AKTAŞ

ZAMANIN DEĞERİ

Daha güneş doğmadan kalkmıştı. Pencereyi soluna alan bir masaya oturdu. Masadaki ufak lambayı açtı ve düşünmeye başladı. Bir şeyleri unutmuş gibiydi. Unuttuğu şeyi hatırlarcasına bir kitap bir defter olarak çalışmaya başladı. Arada ders çalışmaktan yorulup evin içinde dolanıyor, atıştırarak bir şeyler arıyor, bulamayıp geri masasına oturuyordu. Sabahın o ürpertici soğuğunu hissettiğinde masa ile pencere arasından kendisini belli etmek istercesine harıl harıl yanan kalorifere ellerini dokunarak ısınmaya çalışıyordu. Yine ders çalışmaya başlamıştı. Bu defa ona başını kaldırtan şey eve yakın camiden gelen o güzel sözlerdi. O ezan sesiyle herkes uyanmıştı artık ayaktaki tek kişi o değildi. Sanki herkes gece yatarken sabah ezanını bekler gibi yatmıştı. Cemaatle kıldıkları namazdan sonra herkes tekrar yatmıştı ve ayakta yine bir tek o kalmıştı. Birkaç saat sonra güneş iyiden iyiye göstermişti yüzünü. Güneşin ilk ışıkları pencereye vuruyordu. Masa lambasını kapatıp pencereyi açtı. Masaya vuran ışıklar göz alıcıydı. Sinir bozucu gıcırıtmasına dayanamadığı sandalyesine tekrardan oturduğunda gözü yan binanın kapısından içeri girmeye çalışan yaşlı adama takılmıştı. 70 80 yaşlarındaydı, saçlarına ak düşeli çok olmuştu belliydi. Kapının önündeki üç basamaklı merdiveni zar zor çıkıyordu. Yavaş yavaş çıktığı merdivenlerden kurtulduğunda “oh” der gibi doğruldu. Tüülenmiş kahverengi hırkasından çıkardığı anahtarıyla kapıyı açmaya çalışırken, anahtarı titreyen ellerinden yere düşürmüştü. Adam sanki bir evlat acısı çekmişti. Yüzünü iyice düşürdü, kaşlarını öfkeyle çatı ve yavaş yavaş eğilip anahtarı yerden aldı. Kapıyı tekrar zorladı. Kapıyı açtığı anda küçük telefonundan ses geldi. Telefonu cebinden çıkardı ve telefondaki tuşları seçmeye çalıştı. Birkaç saniye sonra telefonu açtı ve kulağına dayadı. Adamın sesini camdan duyabiliyordu. Heyecanlıydı yaşlı adam. Yüzünde bir tebessüm oluşmuştu. Ayağını dayadığı kapıdan çekti ve içeri girdi. Yaşlı adam içeri girdikten sonra boş boş dışarıya baktığını fark etti ve hızlı hareketlerle küçük bir kağıt çıkardı çekmeceden. Eline kalemi aldı ve kağıda “Kendime bir not, zaman geçmeden zamanın farkına var. Eğer farkına varamazsan, mutluluğu ufacık şeylerde aramak zorunda kalacaksın.” yazdı. Tam karşısında duran panoya, asla çıkarmamak üzere astı.

Semanur DEMİRCİ
HAYAT DERSİ

En mutsuz olduğun yerdesin . Kafanı bir yerlere dayamış bir şeyler dinliyorsun . Kendinden başka her şeyi dinliyorsun . Herkesi de dinledin . Tekrar şaşırırsın ,tekrar ağladın ,tekrar yenildin . Geçer dediler , geçmedi . Gececek dedin ,biliyorum dedin . Yine de geçmedi . Yalnız kaldın , kalabalıklarla taştın . Çok konuştun , çok sustun . Çok gezdin , çok uyudun ,hiç uyumadın . Sadece pencereden baktın . Oyalandın , umutlandın , birazcık bayatladın numaraların . Az okudun , sonra çok okudun .Çok yazdın , çok fazla yazdın . Hem hayata , hem kendine , hem insanlara yazdın . İnsanlara anlattın , insanları dinledin , onları susturdun . Sonra dinlemediler , onlara kızdın . Ağladın , yalnız kaldın , dövündün . Bağırdın , kavga ettin , durmadın , yılmadın . En yakınını ,en uzağını , en tehlikeli bulunduğunu seçtin . Umutlandın , umutsuzluğa kapıldın . “Beni yalnız bırakın .” da dedin , “Müsaitsen arayabilir miyim ?” de . Bir hayat dersi böyle geçti işte .

Yağmur ÖZTÜRK

Melike AYDOS

SEN

Sen benim akrostişlerim,
Kapağı hiç kapanmayan kitabım,
Her gün gördüğüm rüyam,
Uyanmaya kıyamadığımsın.

Huzur bulmak için yanına koştüğüm,
Gözlerine bakınca şükrettiğim,
Sözlerine vurduğum,
Kendinde kendimi bulduğumsun.

Gözlerimi kapatınca hayal ettiğim,
Huzur bulduğum diyarım,
Gözlerinde aşkı bulduğum,
Kelimelere sığdıramadığımsın.

İrem AKTAN
ŞANSLI GÜN

Ömer on sekiz yaşında uzun boylu kumral tenli kısa kıvrıkcık saçlı kumral bir tenli gençti. Annesi Ayşe Hanım ve babası Süleyman Bey ile küçük bir kasabada yaşıyordu . Ömer evin tek çocuğuydu. Ayşe Hanım ve Süleyman Bey Ömer'in okumasını çok istiyorlardı ancak maddi durumları pek iyi değildi .Ömer yaklaşık iki hafta önce üniversite sınavına girmişti . Sonuçlar bir hafta sonra açıklanacaktı .Ömer ve ailesi merak içindeydi. Neyse ki sınavların açıklanacağı o gün gelmişti . Ömer'in sınav sonucu öğrenebileceği telefonu veya bilgisayarını yoktu. Muhtarın bilgisayarından sınav sonucuna baktı. İstedığı puanı almıştı . Kısa bir sürede tercihlerini yaptı .Ömer ailesinin yanına sevinç dolu bir şekilde gitti . Kazandığını söylediğinde onlar da mutlu oldular ama Ömer' in üniversite okuyabilecek durumu olmadığı için o yaz çalışmaya karar verdi.Kendine yeni bir telefon aldı ailesiyle iletişim kurabilmek için .Tabi bir de biriktirdiği küçük miktardaki parasını yanına almıştı .Üniversitenin açılmasına bir hafta kalmıştı . Üniversiteyi okuyacağı şehre gitmek için tren biletini aldı ..Gittiği şehirde okulun yurdunda kalacaktı . Okulun ilk günü gelmişti. Ömer tren garına tek başına gitti ve trene bindi. Görevli Ömer'den biletini istedi . Ömer ceplerini aradı ancak bulamadı . Mecburen trenden indirildi. Ömer tren yola çıkmadan önce geldiği yeri aramaya başladı . Tren artık yola çıkmıştı ve işte o an Ömer tren biletini bulmaya başardı ama ne çare. Tren hareket etmişti. Ömer üzüntüyle bir yere oturup ağlamaya başladı çünkü o tren hayallerine giden son şanslıydı.Tren hareket ettikten on dakika sonra raydan çıktı ve ortalık can pazarına döndü. Annesi Ayşe Hanım bu olayı haberlerden öğrendi. Tam o sırada oğlu Ömer aradı. Ayşe Hanım Ömer'in sesini duyunca resmen yüreğine su serpildi. Ömer üzüntülü bir halde annesine, tren biletini yolda düşürüp sonradan bulduğunu ama trene yetişemediğini söyledi .Ayşe Hanım o trende yaşananları söyledi. Ömer sakın bir şekilde telefonu kapattı . Trenin içindeki insanlar için üzüldü ama kendisi için şanslı bir gün olduğunu düşündü.

İYİ Kİ VARSINIZ!

Değerli kardeşlerim,

Vatan kelimesi Arapça olarak yazıldığında üç harften, Türkçe olarak yazıldığında ise beş harften oluşur. Küçük harfler ama o kadar kıymetli ki ne kadar anlatılsa az. Vatan bizim ailemiz, güvendiğimiz yer. Vatanımızdan ayrılırsak da, ruhumuz canımız orada kalır. Gezi için bile olsa vatanımızdan ayrıldığımızda hasret çekeriz. Peki ya gurbet ? Nasıl bir duygu ? Ruhsuz vücut... Peygamber efendimiz (sav) Mekke'den çıkarken Kâbe'nin yanına gelmiş ve ona bakarak şöyle demişti: " Allah'ın yarattığı şeyler içinde en çok sevdiğim yer sensin. Eğer buranın halkı beni (zorla) çıkarmasaydı, ben kendiliğimden çıkmazdım. "

Türkiye bizim kalbimizde çok güzel bir iz bıraktı. Bizim adetlerimiz, kültürümüz, dinimiz ve hatta yemeklerimiz o kadar benziyor ki ailem ve ben alıştık, uyum sağladık. Allah bize sizin gibi iyi yürekli insanlar gönderdi. Türkiye kalbimizin bir parçası oldu. Bu duyguların karşılıklı olduğunu ümit ediyor, size olan sevgimi buradan haykırıyorum: İyi ki varsınız!

Gülizar ERDEM
AŞK RÜZGARI

Gece ayın bakışında,
Sabah güneşin doğuşunda,
Gülde tomurcuğun oluşunda,
Sen varsın.
Yalnız gönlümün ülküsü,
İlkbaharın ahenkli süsü,
Güzelliğin büyüğü,
Sensin inan sensin.
Sen gözlerime ışık oldun.
Bense çevrende pervaneyim.
Aşk rüzgarında uçuyorum.
Dünya döne dursun bana ne!

Nazar SÜRME
BİTSİN ARTIK

Zor günler geçiriyor herkes.
Mutsuzluk yakamızı bırakmıyor.
Hayat durma noktasına geldi.
Kimse evden çıkamıyor.
Okullar, iş yerleri kapanıyor.
İnsanlar zor durumda kalıyor.
Vakalar gün geçtikçe artıyor.
Sağlıkçılar zorluklar içinde mücadele ediyor.
Bazılarının umurunda değil.
Bazıları bir nefese muhtaç yaşıyor.
Herkesin tek isteği var.
Bitsin artık bu salgın.
Yaşanacak güzel günler bizi bekliyor.

Fatmanur DEMİRKAN
KAR GÜZELDİR

Kar güzeldir,
Sıcak bir montun içinde.
Kar güzeldir,
Sıcak yemek önünde.
Evet, kar güzeldir.
Annen baban var ise.
Kar elbette güzeldir.
Huzurlu bir yuvanın içinde.

Sude Nur BORAN
ÇIKMAZ

Sanki her yer karanlık,
Bir çıkmazın içindeyim.
Çırpındıkça daha da batıyorum.
Daha da dibe vuruyorum.

Sürüklüyor hayat beni oradan oraya.
Vazgeçtim artık direnmekten.
Ne kadar zorlasam da olmuyor.
Hayat bir oyunla beni yeniyor.

Bıraktım artık her şeyi.
Çırpınmayı da kurtulmayı da.
Zamana bırakıyorum artık.
Zamana bırakıyorum her şeyi.

İrem ARUCAN
SEMBOİZM

Parnasizme tepkili olan,
Şekillerle anlatan,
Hayalleri şiire yansıtan,
Sembolizm akımıdır bu.

Farklı anlamlar arayan,
İnsanı geometride bulduran,
Çağrıştırmayı amaçlayan,
Sembolizm akımıdır bu.

Dili ağır olan,
Serbest müstезat kullanan,
Sanat için sanatı savunan,
Sembolizm akımıdır bu.

Burcu ALABAŞ

Gamze KARAKÜTÜK
GİDİYORUM

Gidiyorum, hiç bilmediğim yerlere.
Sizi görmeyeceğim artık.
Aklıma dahi gelmeyeceksiniz.
Kimsesiz şehirlere gidiyorum.
Hatırlıyorum günlerce ağladıklarımı.
Kimsenin silmediği gözyaşlarımı.
Tüm bunlara sebep olanları bırakıp,
İz bırakmadan ardımda, gidiyorum.
Ben gözyaşlarımın esiri,
Dermansız dertlerin sahibi,
Her şey bitti dediği halde,
Umudu arayan kız.
Üzüntülerimi, umutlarımı,
Mutluluğumu, hayallerimi,
Nasıl olsa bitecek dediğim,
Yaşayamadığım hayata bırakıyorum.

Rana ÖZDEMİR
YOKLUĞUN

Geçen zaman eşliğinde sayfaları karaladım.
Yokluğunda solan çiçeklerimi tekrar tekrar topladım.
Hislerimi kaybetmişçesine...
Gerçek olmasa da gülüyorum hayata.
Mutlu gibi davranıyorum dünyaya.
Hislerimi kaybetmişçesine...
Her geçen gün biraz daha unutuyorum.
Unuttuğuma inanmak istiyorum.
Hislerimi kaybetmişçesine...
Hayatıma dönüp baktığımda,
Sensiz nasıl da anlamsız her şey.
İşte yine gün batıyor.
Sensiz geçti bir günüm daha.
Hislerimi kaybetmişçesine...

Beyza

Burcu ALABAŞ
ANNEMİN HAYALI

Elimde resmin dalmışım annem hayaline.
Bakamıyorum artık eskisi gibi resimlerine.
Ne zormuş hasretine dayanmak.
Ne zormuş annem sensiz yaşamak.

Sesini duymasam da görüyorum hayalini.
Tutamıyorum o yumuşak ellerini.
Söyleyemiyorum seni sevdiğimi.
Annem unutamıyorum seni.

Unutamıyorum can verirken yüzündeki gülümsemeyi.
Hasretin büyüyor içimde bir çığ gibi.
Bitecek elbet ömür, değil ki ebedi.
Unutmayacak annem küçük kızın asla seni.

Melek Rana AKDOĞAN
HER ŞEY GEÇECEK

Kıymetli olması gereken günlerinizi kıyamete çevirmeyin . Bu bizim toplumumuzda bir alışkanlık haline aldı. İnsanlar neredeyse her şeyi , kendilerine yaşamayı unutturacak bir sorun haline getirdi. Bir cümleye takılıp bütün gününü mahveden insanlar var. En ufak olayları kendilerine koca bir dağ yapanlar... Yaşadığımız günler ,her gün isyan ederek hiç edebileceğiniz kadar değersiz mi? Ölüme bile alışan insanlarız. Ölümün bile acısını bastırıp tekrar gülmeye devam ederken ,sudan sebeplerle bugünü ,yarını heba etmek ne kadar doğru ?Sağlığınız yerindeyken ,neye takılıp da yaşamamız gereken güzel günleri yaşatamıyorsunuz kendinize. Bir gün yolum bir hastanenin onkoloji bölümüne düştü. Girdiğim odanın birinde beni gören bir teyze şunları söyledi bana :”Sağlığın varken, ağzının tadı, bedeninin gücü varken , keşkelerin olmasın. Her duyguyu yaşa, her yeri gez .Hayata dört elle sarıl . Sonra ne ağzının tadı ne yüreğimin hevesi kalır , geç kalırsın.” Odadan çıktıktan sonra hayatımı sorguladım . Nasıl da boşa geçirmişim günlerimi. Hep heba etmişim geçeceğini bildiğim olaylarla günlerimi. Dünya dile kolay , kalbe zor yermiş. Amma velakin bu hayatı bir kere yaşayacağız. Bugün gönlümüze sıkıntı ettiğimiz her şey , tıpkı önceden dert edip unuttuklarımız gibi geçecek. Üstadın sözü ile bitirelim: “Fazla ciddiye almayın bu hayatı, nasıl olsa içinden canlı çıkamayacaksınız. “

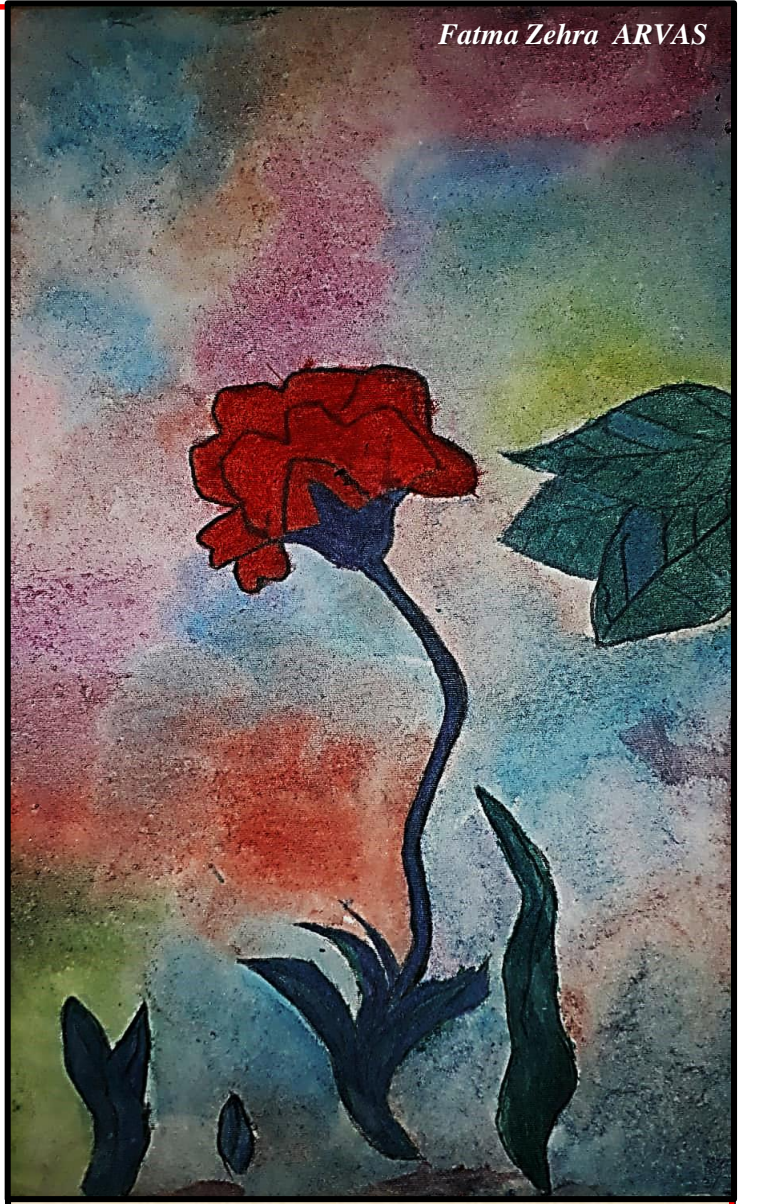
Beyza Nur AKTAŞ
AĞAÇLAR

Gün içinde defalarca yanından geçtiğimiz halde çoğu zaman varlığının farkında bile olmadığımız ağaçlar... Hayatın ayrılmaz parçası olan ama insanın kıymetini bilemediği ağaçlar, karbondioksit tüketerek oksijen salgılar. İnsanlar oksijen tüketip karbondioksit salgılayan bunu nasıl yaptıkları konusunda pek ilgilenmezler. Oksijene nasıl muhtaç olduğumuzu biraz düşünelim ağaçlara bakış açımız büyük oranda değişir. Ağaçların tek marifeti bu değildir üstelik. Mis kokulu meyveleri de unutmamak lazım. Ağaçların bu lütuflarına rağmen dünyamızda her yıl yaklaşık 15 milyar ağaç kesiliyor. Buna karşılık sadece 250 milyon fidan dikiliyor. Kesilen ağaç sayısından daha fazla ağaç dikmek şöyle dursun kesilen ağaçların yerini bile dolduramıyoruz. Ağaçlar her geçen gün azalırken betonlaşma da aynı hızla artıyor. Kesilen ağaçların yerine yüksek katlı binalar yapılıyor. Bu binalar aşırı ısınmaya neden olarak, küresel ısınma sorununu da tetikliyor. Yüksek katlı binalar rüzgarın esişini olumsuz yönde etkilediğinden bitki örtüsüne de zarar veriyor. Ağaçları kesip betonlaşmayı artırdıkça dünyamızı yaşanmaz hale getirip geleceğimize zarar veriyoruz. Beşikten mezara kadar ağaçlara muhtaç olduğumuzu fark etmezsek maalesef zor günler bizi bekliyor.

Rabia GEDİKSİZ
YAVRU KÖPEKLER

O zamanlar küçüktüm. Kapımızın önünde devamlı bir köpek gezerdi. Bir ara kayboldu ortalıktan. Neden artık gelmediğini merak ettim doğrusu. Alışmıştım her gün onu görmeye. Üç gün olmuştu köpek buralara gelmeyi. O gün arka bahçeye gittiğimde ömrüm boyunca unutamayacağım bir manzarayla karşılaştım. Köpek ölmüştü ve yanında üç yavrusu vardı. Anladım ki her şey doğumda olmuştu. Zavallı köpek doğumda ölmüş, üç yavrusu dünyaya gözlerini açar açmaz annesiz kalmıştı. Yavrular açtı ve korku dolu gözlerle bize bakıyordu. Onları hemen veterinerlere götürdük. Birkaç günde toparlandılar ama artık kimseleri yoktu. O gün anladım annesizliğin kimsesizlik olduğunu. Çocuk halimle onlara baktım, annesizliklerini unutturmaya çalıştım kendimce. Büyüdüler ama benim için hiç kolay olmadı bu süreç. Ben de onlarla büyüdüm. Gün geldi ve ayrılık gerçeğiyle yüzleştim. Gittiler ama çocukluğumun güzel bir hatırası olarak hâlâ kalbimdeler.

Fatma Zehra ARVAS

Burcu ALABAŞ
ÖLÜMÜ YENENLER

Şehit olanların ailesi yok sanmayın.
Annenizin tek oğlu gibi yaşamayın.
Bilemeyiz onlar ne zorluklarla yetiştirdi.
Buna rağmen hep vatanını sevdi.

Ölüm bir nefes kadar yakinken bize,
Onlar yürüdüler bile bile ölümün üzerine.
Siz tutarken sevdiğinizin elini,
Silahın dipçığı onların hep elinde.

Ölüm her köşe başında beklerken askerleri,
Onlar unutmadı sevdiklerini.
Bir çocuk rahat uyusun diye,
Sahiplendi fedakarca bütün ülkeyi.

Melike ÇATALTEPE
YALNIZ DEĞİLSİN

Zaman geçiyor görmüyor musun?
Öleceğini bilmiyor musun?
Kalkıp dua etmiyor musun?
Yalnız değilsin ,unutma!
Bir bakmışsın ölüm gelmiş kapına.
Hâlâ dünya gelir aklına .
İşte bir melek yanı başında.
Yalnız değilsin , unutma!
Eğlencelidir dünya sana.
Gaflet uykusundan artık uyansana.
Kulluk yap, yönel ona.
Yalnız değilsin, unutma!

Meryem RANA
HAYAL

Hayal...Herkes için başka anlamlara gelebilir bu kelime. Hayal gerçek hayattan uzaklaşmaktır. Uyanırken gördüğümüz rüyadır sanki. Hayallerimize yön veren, onlara anlam kazandıran, en önemlisi de onları değerli kılan onlara verdiğimiz değerdir. Kıymetli olan onun peşinden koşmak, bu uğurda çaba harcamaktır. Her gece uyumadan önce kurduğumuz hayallerin nasıl gerçek olacağına da kafa yormalıyız. Hani hep derler ya, sen yeter ki iste gerisi gelir diye, bu lafa inanıp yere çakılanlardan birisi olarak bunun o kadar da kolay olmadığını söylemeliyim. Öncelikle hayaller kurup onların gerçekleşeceğine inanmalıyız ama asıl mesele bundan sonra başlıyor. İnanmak tek başına yeterli değil. Amacımıza ulaşmak için gerektiğinde türlü fedakarlıklar yapmayı da göze almalıyız. Takip ettiğimiz diziden, son aşamasına yaklaştığımız oyundan, gönderimi kaç kişi beğendi diye saatlerce baktığımız sosyal medyadan vazgeçmeyi bilmeliyiz. Bir hayalimiz varsa onun uğruna yorulacağız, yeter artık diyeceğiz ,belki başaramayacağız ama asla vazgeçmeyeceğiz. Asıl başarısızlık vazgeçmektir. Etrafımızdaki insanlar bizimle ilgili beklentiye girebilir, başaramayacağımıza da inanabilirler. Bunu başarmış olanlara da söylediler ama onlar yılmadan devam ettikleri için başardılar. Hadi sen de kalk ve o çok istediğin hayalin için artık bir şeyler yap. Ben başardım de, ben başardım.

Reyhan GÜMÜŞ
BİR BİLSEN

Konuştuklarım sen ol, sustuklarım sen.
Dilimin ucuna gelip de söyleyemediklerim.
Gönlümün en derinini bilen sen,
Bekle! Yıllarca bekle desen beklerim.

Bir sır var sende biliyorum.
Dünya üzerinde kimsenin anlamayacağı,
Sırların da sırrını bilmek istiyorum.
Buymuş meğer kalbimin benden isteği.

Senin aşkınla açarmış bütün çiçekler.
Senin sevdandan ölülmüş bir günde kelebekler.
Bu yorgun kalbim de artık sabreder.
Tek çarem sensin, bir bilsen bana yeter.

Eda HORAT
MOMO VE ZAMAN

Momo, büyük bir kentin tiyatro harabelerinde yaşayan küçük bir kız. Buldukları ve kendisine hediye edilenler dışında hiçbir şeyi yok ancak olağanüstü bir yeteneği var. Momo muhteşem bir dinleyici ve bunun için bolca zamanı var.

Zamanın kıymetini anlatan önemli bir eser Momo. Peki zamanı değerli kılan şey ne? Zaman içinde çok para kazanmak mı , çok çalışmak mı onu anlamlı hale getiren?Hayır.Zamanı asıl değerli kılan şey sevdiğimizle yaşadığımız anlar. İşte Momo bize bunu fark ettiriyor. Dinlemeyi öğretiyor, sevgiyi hatırlatıyor ve zaman hırsızlarıyla nasıl mücadele edeceğimizi anlatıyor Momo. Eserin masalsı bir anlatımı olsa da asıl hedef kitesinin yetişkinler olduğunu düşünüyorum. İçindeyken geçmiyor sandığımız zamanın aslında su gibi akıp geçtiği gerçeğini önce yetişkinler anlamalı ki çocuklar onların izinde yürüyebilsin.

Eda HORAT
GÖZLERİM KAPALI

Dua ederken neden gözlerimizi kapatırız? Sarıldığımızda ya da hayallere daldığımızda istemsizce kapanır gözlerimiz çünkü güzel şeyler görünmezdir. Sevgi mesela. Sevgiyi göremeyiz, elimizle tutamayız ama var olduğunu biliriz. Mutluluğu, hüznü, heyecanı kalbimizle hissedebiliriz sadece. Sevdiğimiz insanlara farklı yollarla gösterebiliriz sevgimizi. Onun hakkında küçük bir ayrıntıyı hatırlamak; fikirlerine, yaptığı seçimlere saygı göstermek yeterlidir çoğu zaman .Pahalı hediyelerin, gösteriş olsun diye yapılan şeylerin bir değeri yoktur. Duygularımızı maddiyatı ön plana alarak göstermeye çalışmak samimiyetsizliğin ifadesidir aslında. Karşımızdakine saygı duymak da sevgimizi göstermenin başka bir yolu. O konuşurken sıranın bize gelmesini beklemek yerine onu anlamaya çalışmak , böylece sevgimizi saygı çerçevesinde dile getirmek çok da zor olmasa gerek. Şöyle de bir gerçek var ki günümüzde anlaşılacak çok az kişiye nasip oluyor. Bizi gerçekten anlamaya çalışan, bu şekilde bize sevgisini gösteren, yanında kendimizi kıymetli hissettiğimiz birileri varsa onları kaybetmemeye çalışmalıyız. Biz de onlara değer verdiğimizizi hissettirmeliyiz çünkü onları bir gün incitmek için bile bulamayabiliriz.